

Ագռավն ու աղվեսը

(Փոխադրումն Աթաբեկ Խնկոյանի)

Բախտի բերմամբ,
Թե պատահմամբ
Մի մեծ ագռավ
Մի գունդ պանիր
Դաշտում գտավ,
Կտուցն առավ,
Ծառին թռավ:
Օ՛, ինչ պանիր, դեղին ոսկի...
Բայց դեռ չառած համը իսկի,
Աղվեսն անցավ ծառի մոտով,
Գերվեց,
Էրվեց
Պանրի հոտով:
Վազեց գնաց բերնի ջուրը,
Եվ թուլացան կուռն ու ճուռը:
Էն ժամանակ իրա ձևին,
Ծառի տակից, աչքն ագռավին,
Հեզիկ-նազիկ,
Փափկամազիկ,
Բացեց լեզուն անուշ-մեղուշ,
Թափեց, լափեց շաքար ու նուշ.
- Ինչքան լավն ես,
Ես քո գերին,
Քո էդ սևիկ
Վառ աչքերին,

Նուրբ ծալքերով
Ջույգ թևերին:
Մի դու մտիկ,
Էդպես քթիկ,
Էդպես ճտիկ,
Մախմուր ազին՝
Խասս ու դումաշ
Ատլասն հագին:
Գիտեմ, անշուշտ, իմ քուրիկի
Ձայնն էլ կըլի հրեշտակի:
Երգի, քուրիկ, մի՛ ամաչի,
Իմ ուզածը մի մեծ բան չի:

Թե որ չքնաղ էդ տեսքիդ հետ
Երգելում էլ եղար վարպետ,
Օ՛, կդառնաս, իմ մաքրուհի,
Թռչունների մայր թագուհի:
Ազոավ ազին իրեն տված
Գովեստներից շճմած, ուռած՝
Ազոավային
Բկովը մին
Որ չկոռաց,
Պանիրն ընկավ ծառիցը ցած,
Շողոքորթը ըռխեց, գնաց:

